

Arrest

nr. 190 849 van 23 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van een administratieve controle in Bar El Patio te Bekkevoort wordt op 17 maart 2017 aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: C.

voornaam: Z.

geboortedatum: 04.09.1989

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 17.03.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV wordt opgemaakt door de Sociale Inspectie)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.”

1.2. Er werd haar diezelfde dag eveneens een inreisverbod opgelegd. Hiertegen werd door verzoekster een afzonderlijk beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2.1 EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 7. ALINEA 1 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 1- 3 WET 29 JULI 1991 EN ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING

6.

De bestreden beslissing (= het bevel om het grondgebied te verlaten) is gesteund op volgende overwegingen.:

*- verzoekster zou in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten;
- verzoekster zou een beroepsbedrijvigheid hebben uitgeoefend als zelfstandige of in ondergeschikt verband, zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Geen van beide motieven schraagt de bestreden beslissing.

7.

De bestreden beslissing stelt geheel ten onrechte dat verzoekster geen houder is van de bij art. 2 vereiste documenten.

Onder stuk 3 brengt verzoekster kopie bij van haar Albanees biometrisch paspoort met binnenkomststempel (=binnenkomst via Roszke op 28 januari 2017).

Het Albanees biometrisch paspoort is een document in de zin van art. 2 Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig art. 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst dd. 14 juni 1985 is verzoekster gerechtigd gedurende 90 dagen te verblijven op het Schengen-grondgebied met haar Albanees biometrisch paspoort.

Aangezien verzoekster pas op 28 januari 2017 de Schengenzone heeft betreden was zij op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing (= 17 maart 2017), houder zijnde van het Albanees biometrisch paspoort, nog steeds gerechtigd in de Schengenzone te verblijven.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gegeven dat verzoekster houder was van het Albanees biometrisch paspoort, stelt de beslissing ten onrechte dat verzoekster geen houder zou geweest zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Indien verzoekster naar behoren gehoord zou geweest zijn, had zij haar standpunt kenbaar kunnen maken. (cfr. de schending van het hoorrecht (cfr. infra)).

Een schending van art. 7 Vreemdelingenwet iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. de materiële motiveringsplicht kan derhalve worden aangenomen.

8.

Ook de stelling dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, kan niet worden weerhouden.

Uit het administratief dossier kan niet met zekerheid worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekster werd aangetroffen.

Verzoekster betwist dat zij op het ogenblik van de feiten beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

Er wordt in de bestreden beslissing weliswaar verwezen naar een PV (opgemaakt door de Sociale Inspectie) doch dit PV bevindt zich niet in het administratief dossier; een nummer van het betreffende PV wordt evenmin vermeld.

Het is derhalve op heden geheel onduidelijk wat de inhoud van het betreffende PV is en of de Staatssecretaris wel kennis heeft genomen van de inhoud van het PV.

Op grond van de thans voorliggende gegevens (= het bestaan van de redactie van een PV) kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat verzoekster op het ogenblik van de controle een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

Het PV bevat immers niet noodzakelijk het bewijs dat iemand schuldig is aan welbepaalde feiten, doch, kan uiteraard ook elementen bevatten welke aantonen dat de betrokken persoon onschuldig is.

Het is derhalve van essentieel belang de inhoud van een PV te kennen teneinde met zekerheid uitspraak te kunnen doen over de realiteit van bepaalde gegevens.

Louter op basis van de redactie van een PV kunnen uiteraard geen conclusies worden getrokken.

In casu is het volstrekt onduidelijk wat de inhoud is van het PV zodat de Staatssecretaris over onvoldoende feitelijke gegevens beschikt om met zekerheid te stellen dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

9.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Door zich te baseren op informatie die niet bij het dossier werd gevoegd, is het voor uw Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren, (in identieke zin (mutatis mutandis): arrest dd. 26 november 2013 in de zaak RvV 140 934 — schorsing bij UDN wegens afwezigheid van PV in het dossier)."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat *in casu* een motivering in rechte en in feite. De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is *in casu* gesteund op:

- artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten);
- artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet (wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging).

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de vreemdelingenwet, met name:

- artikel 74/14, § 3, 1° (risico op onderduiken) en;
- artikel 74/14, § 3, 3° (gevaar voor openbare orde).

Uit het administratief politieverlag opgesteld door de politie te Leuven op 16 maart 2017 blijkt dat verzoekster inderdaad in het bezit van een Albanese identiteitskaart en een paspoort, doch eveneens in het bezit was van valse Griekse identiteitstukken die zij aanwendde in het kader van haar werk in de bar.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk in het bezit is van een geldig Albanees biometrisch paspoort zodat zij vrijgesteld is van de visumplicht en gedurende 90 dagen in het Schengengrondgebied kan verblijven. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een fotokopie van het paspoort evenals een bladzijde waarop een inreisstempel vanuit Albanië voorkomt. Evenwel is deze bladzijde zodanig gefotokopieerd dat er geen paspoortnummer op kan worden afgelezen. De inreisstempel kan dan ook op niet sluitende wijze worden verbonden aan het paspoort van verzoekster. Dit stuk komt de Raad dan ook niet bewijskrachtig over.

Zoals hoger uiteengezet steunt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet enkel op de vaststelling dat verzoekster niet in bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet), doch ook op de vaststelling dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder daartoe gemachtigd te zijn (artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet).

Ongeacht verzoeksters kritiek op het eerste motief van het bestreden bevel, vindt het bevel nog steeds op afdoende wijze steun in dit tweede motief. Verzoekster betwist in dit verband dat zij op het ogenblik van de feiten een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was. Zij betoogt daarbij dat het proces-verbaal van de sociale inspectie zich niet in het administratief dossier bevindt.

De Raad merkt op dat de processen-verbaal die werden opgesteld in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek bekleed zijn met het geheim van het onderzoek. Er kan dan ook niet worden verwacht dat een andere bestuurlijke overheid die geen deel heeft aan het onderzoek deze stukken bekendmaakt, daargelaten of zij al toegang heeft tot deze stukken.

Het is dan ook niet vereist dat de stukken van een lopend gerechtelijk dossier zich in het administratief dossier bevinden; wel moet de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vinden in de elementen van het administratief dossier. Evenmin dient de overheid bij het nemen van haar beslissing het gerechtelijk onderzoek af te wachten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er zich een “*administratief verslag vreemdelingencontrole*” in het administratief dossier bevindt, dat werd opgesteld door de federale gerechtelijke politie te Leuven op 16 maart 2017.

Dit document maakt duidelijk melding van de feitelijke gegevens die hebben geleid tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt duidelijk melding gemaakt van het adres, etablissement

en het tijdstip waarop verzoekster werd aangetroffen. Daarenboven blijkt uit het politieverlag dat verzoekster op heterdaad werd betrapt terwijl zij als dienstster/prostitutie werkte. Zij verklaarde daarbij dat zij "50/50" verdiende aan drank en seksuele diensten. Verzoekster licht in het geheel niet toe op welke wijze deze feitelijke gegevens niet "duidelijk" zouden zijn.

Het politieverlag vermeldt daarenboven ook het nummer van het gerechtelijk proces-verbaal dat werd opgesteld. Verzoekster kon aan de hand van de bestreden beslissing en de gegevens van het dossier van alle elementen kennis nemen die haar zouden toelaten deze vaststellingen te weerleggen. Verder kan nog worden opgemerkt dat de betrapping op zwartwerk plaatsvond in haar aanwezigheid, zodat verzoekster in de gelegenheid was de feiten te betwisten. Daarenboven merkt de Raad op dat, zo verzoekster niet reeds een afschrift zou hebben ontvangen van haar verhoor, zij overeenkomstig artikel 21bis van het wetboek van Strafvordering hierom kan verzoeken bij de onderzoeksrechter of het openbaar ministerie, naargelang de stand van de procedure.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.2. SCHENDING VAN HET HOORRECHT

10.

Het gebrekkig onderzoek in deze zaak hangt nauw samen met een schending van het hoorrecht.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.*

In deze bepaling is de hoorplicht vervat, welke ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universitat München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek, (overweging nr. 51 van het arrest van het Hof van Justitie dd. 11 december 2014, C249/12, BOUDJILIDA / FRANKRIJK)

Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens haar een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu ligt een bevel om het grondgebied te verlaten voor (met afwezigheid van termijn) hetgeen kan worden beschouwd als een bezwarend besluit.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd is in casu derhalve van toepassing.

11.

Verzoekster werd niet in de mogelijkheid gesteld om haar opmerkingen kenbaar te maken voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

In casu kon verzoekster (of haar raadsman) gewezen hebben op volgende relevante gegevens:

- dat zij wel in het bezit was/ is van een Albanees biometrisch paspoort en nog in de periode van 90 dagen verkeerde (cfr. de binnenkomststempel);
- dat zij op het ogenblik van feiten geen beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was, zodat zij niet in bezit diende te zijn van de arbeidskaart of beroepskaart;

Deze gegevens zijn van die aard dat zij de totstandkoming van de bestreden beslissing konden hebben verhinderd of beïnvloed.

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen."

2.2.2. De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij voert aan dat zij had kunnen aangeven dat in het bezit was van een geldig paspoort, dat zij nog binnen de termijn van 90 dagen verkeerde en dat zij op het ogenblik van de feiten geen beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was.

De Raad merkt evenwel op dat, zoals reeds is gebleken uit de bespreking van het eerste middel, naast het motief dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, het bestreden bevel op afdoende wijze steunt op het motief dat zij een beroepsbedrijvigheid aan het uitoefenen was zonder daartoe gemachtigd te zijn (artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet). Verzoekster voert aan dat zij dit had kunnen tegenspreken, doch gaat er geheel aan voorbij dat zij geen enkel concreet element aanvoert aan de hand waarvan zij dit dan wel zou willen doen. Zoals reeds besproken is in het kader van het eerste middel, vinden de vaststellingen van zwartwerk wel degelijk steun in de stukken van het administratief dossier. Daarenboven werd wel degelijk een administratief politieverslag en een proces-verbaal opgesteld in de aanwezigheid van verzoekster waarbij zij werd ondervraagd. Verzoekster was op dat ogenblik reeds in de gelegenheid om het tegendeel aan te tonen, hetgeen zij heeft nagelaten. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het nogmaals horen van verzoekster in het kader van het opleggen van een verwijderingsmaatregel had kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster toont niet aan dat zij aanvullende dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT